

Vöröscsillag és horogkereszt... avagy valóban idióták határoztak!

Kövér László mondjon le – ugatja az a hazaáruló söpredék, amely kettős mércével méri a bűnt, a gyilkosságokat, a halált. Mert számukra az 1370 óta nemzeti jelképékként használt Árpád-sávós zászló nyilas, a vörös csillag viszont megengedhető jelkép. Nem lehet tudatlannak nevezni ezt a söpredéket, hiszen számukra is világos, hogy Lenin óta hány millió áldozata van a kommunizmusnak, s, hogy mit tett az a rendszer, az az eszmiség a világgal. S teszi ma is. Hiszen az Európai Unió is egy szocialista-kommunista elmebaj alapján született, mert a haza fogalma e szabadelvűeknek a háborút, az ellenségeskedést, a katonaságot jelentette, nem pedig az anyaföldet, a Vaterlandot, a hazát, amelyért minden áldozatot meghoz az ember. E beteg agyú söpredék azt hitte – lásd Károlyit és bandáját is -, hogyha a határokat eltörlik, akkor a népek testvériségben és egyenlő jogokkal élnek majd, s egy akolba lehet terelni a világot. Az ő aklukba. Erre a beteges elgondolásra telepedett rá a kapitalizmus, amely már nem a testvériséget és a szabadságot értette az egyesült Európa és az egyesült világ fogalmán, hanem azt a buta és lealjasított tömeget, amelyet ki lehet zsigerelni, rabszolgává lehet tenni. Ezt a világot éljük ma. Ennek a világnak a szakadékába menetel Európa min-

den népe, s ez a világ fog leégni hamarosan, a harmadik – immár jelképek nélküli - világháborúban. A mai világot az aljasság és az embertelenség jellemzi akkor is, ha ezt másképpen festik le a politikusok, a közgazdászok, az egyházak. S ezt a világot jellemzi az az ugatás, amely a vörös csillag mellett és a horogkereszt vagy épp az Árpád-sávós zászló ellen – sem – hallatszik az égig.

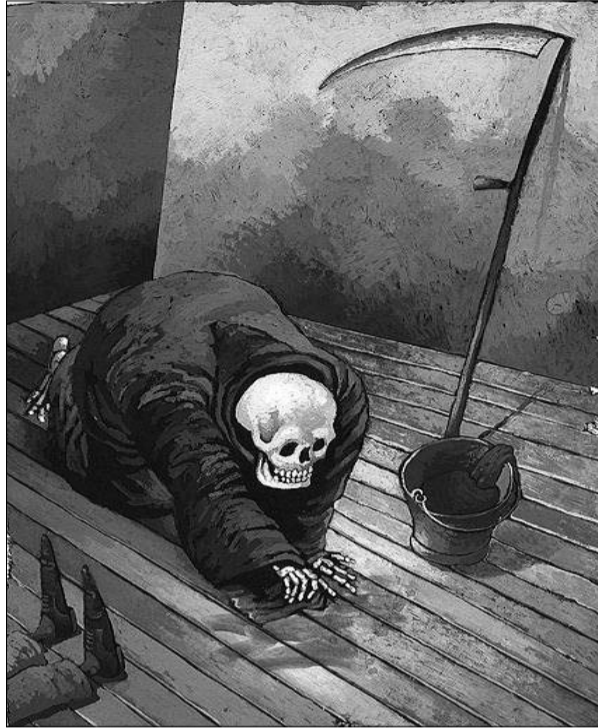
Kik is ezek az emberek, akik választóvonalat tesznek a két elmebeteg, sátrani hatalom közé? Kik azok a lealjasult politikai és civil szervezetek, amelyek nem tudják, hogy a második világháború embertelen pusztítása elenyésző volt a kommunista eszme pusztításhoz képest? Kik azok, akik azt merik mondani, hogy a vörös csillag nem olyan jelkép, amelyet minden eszközzel a történelem szemétdombján kell a horogkereszt mellett elégetni?

Érthetetlen és embertelen világ ez, amely ráért a végpusztulásra. Mert ma jelképek nélkül vész oda minden. Erkölc, hit, buzgalom, hazaszeretet, szeretet... és minden érték, amelyet a sátrani kommunizmus, a vörös csillag imádók elgondolása alapján pusztítani lehet. Ugyanis a szocializmus köti össze a horogkeresztet és a vörös csillagot. A szocialista eszmék méhében született meg Hitler és Sztálin is. És a vörös csillag, vagy a vörös zászlót díszítő ho-

rogkereszt nem válogatott különösebben az áldozatok között. Minden népet és minden ellenkezőt ki akart irtani és ki is irtott. Nos, ezért követeli a vörös söpredék Kövér lemondását. Mert akik a Lajtán túl nem tapasztalták meg anyjuk szovjet megerősökölését, rokonaik Gulágra küldését, testvérük agyonlövését... és sorolhatnám, ők is vörös ködben látják szébbnek a világot.

Azonban nincs kétségem afelől, hogy pont saját efféle ostobaságuk okán előbb vagy utóbb megtapasztalják – ha meg nem is értik -, hogy a világ nem olyan, mint amilyennek ők hiszik. Anyjukat megerősökölják majd, kifosztják őket, testvéreiket és gyermekeiket lemészárolják... mert ők embertelenek, és az embertelenség visszaüt. S ma az ilyen idióták miatt egyre közelebb van az idő, amikor ez a visszaütés megtörténik. Hiszen a kettős mérce nem biztosítéka sem a jognak, sem a biztonságának, sem a politikai hatalmának. A kettős mérce maga a halál. Azoknak is, akik használják, s azoknak is, akik áldozataikká válnak... A kettős mérce az embertelenség úthengere, amely mindenkit kilapít, megsemmisít. Söpredéket és tisztességest egyaránt... ugyanis egy dolog hiányzik belőle: az igazságosság.

Stoffán György

Vészesebbnél vészesebb forgatókönyvek

Bogár László:

Változatok összeomlásra

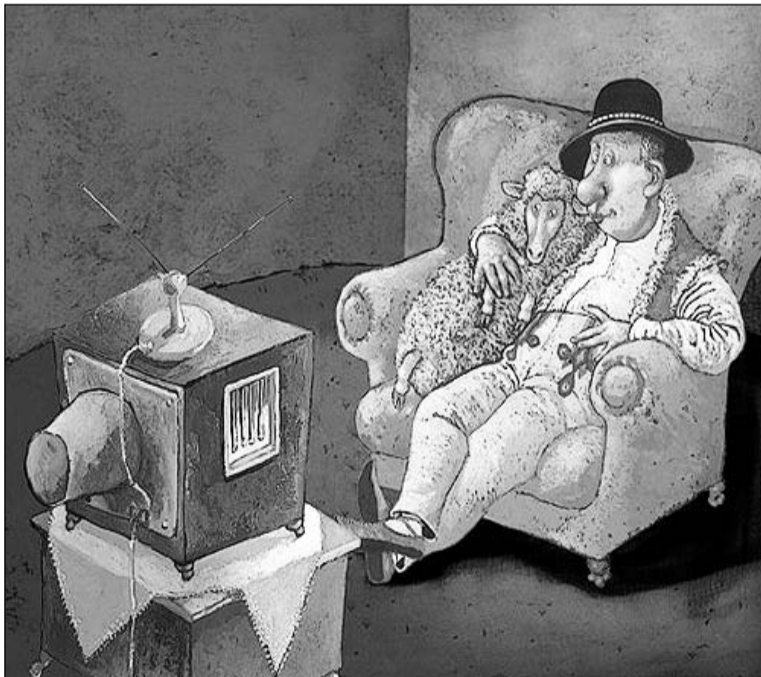
Egyre több vészjósló jel utal arra, hogy a világ egy apokaliptikus adósságörvényben süllyed el. Az egész olyan, mintha egy gigantikus pénzügyi „fekete lyukban” tűnne el minden jövedelem és vagyon, tehát minden, amit az ember anyagi-fizikai értelemben valaha is létrehozott. A globális „megamegszorítások” lassan mindenkit elérnek, a nyugati világ és egyben a globális rendszer meghatározó hatalmai is összeomlani látszanak az iszonyú adósságtömeg és a megszorításokat követő társadalmi feszültségek roppant súlya alatt. Egyre nyilvánvalóbb, hogy a megszorítások nemcsak hogy nem segítenek, éppen ellenkezőleg, rontanak a helyzeten. Könnyű ugyanis belátni, hogy ha mindenhol csak erőforrást vonunk el, akkor egy idő után egyre kevesebb lesz a fizetőképes kereslet, ennek nyomán csökken a termelés, növekszik a munkanélküliség, fokozódnak a társadalmi feszültségek, felbomlik a rend, és az egész rövid időn belül visszafordíthatatlan önpusztításba, sőt teljes önmegsemmisítésbe mehet át.

A görög példa azt is megmutatta, hogy az adósság hólabdahatásra épülő növekedése ilyenkor csak még tovább gyorsul az egyre brutálisabb megszorítások miatt. Mert valójában nem a görög társadalom fogyaszt túl sokat, hanem ellenkezőleg, a hitelező bankok mesterségesen szított hisztériája nyomán egekbe nő a kockázati kamatfelár az, ami öngerjesztő örvénylőként mindent magába szív. A piac „beárzza” a pénzügyi összeomlást, és ezzel önbeteljesítő jóslatként ő maga idézi elő a bukást. Ha viszont „előre beszedi” a szerinte majdan bekövetkező csőd „árát”, akkor valójában nem is kellene aggódnia, mert az esetleges összeomlás neki már nem okozhat veszteséget. Amennyiben mégsem következne be az összeomlás, akkor vissza kellene fizetnie a hisztéria nyomán kizsárolt uzsorakamatot.

Noha ez teljesen logikus lenne, de ugye milyen mulatságos már maga a feltételezés is?

Ha kicsit elgondolkodunk ezen a gigantikus „erőforrás-szivattyún”, az anyagmegmaradás elvének elfogadásával azt kell feltételeznünk, hogy – mivel a világ teljes értéktermelése változatlanul gyorsan növekszik – ha van „fekete lyuk”, akkor valahol „fehér lyuknak” is léteznie kellene. Ha a világ döntő többsége vesztes, pedig az erőforrások bővülnek, akkor valahol léteznie kell egy hatalmas „szupernyertesnek” is. Az adósság ugyanis valójában „negatív vagyon”, tehát a kozmológia „szuperszimmetria” elve alapján valahol óriási vagyonoknak kell felhalmozódnuk. Kérdés, hogy a vagyonképződés melléktermékeként szétvert világban ugyan mihez is lehet kezdeni ezekkel a gigantikus vagyonokkal?

Ma nemcsak, hogy nincs válaszuk mindezekre, de valójában magát a kérdést sem lehet, szabad megfogalmazni. Egyszerűen azért nem, mert továbbra is csak a világot igazgató szuperstruktúra

hamis metanyelvén lehet megszólalni, és mindig ugyanazokra a sehová sem vezető következtetésekre juthatunk. Az uralmi struktúrák – az amerikai elnöktől az Európai Bizottság elnökéig, a vezető országok miniszterelnökein keresztül a Nemzetközi Valutaalap vezérigazgatójáig – talán jó szándékú, de szánalmas bábfigurák.

Amit látunk, azt úgy határozhatjuk meg: „jele- netek a bábok életéből”. A komolykodva megho-

zott döntésekről sorra kiderül, hogy már a startnál elbuktak.

Ha valaki ránehezedik a bábukat mozgató kezekre, az azonnal a diskurzusból való kirekesztéssel, megalázással és megbélyegzéssel jár – így a kör bezárul.

Mielőtt megpróbálunk választ adni a kérdésekre, érdemes elgondolkodnunk, hogy az adóssággal kapcsolatos öt alapforgatókönyv hogyan értelmezhető például Magyarországra vonatkoztatva.

Az első és evidens forgatókönyv a teljes magyar adósságállomány gyors, kvázi azonnali visszafizetése, a „generális végtörlesztés”. A második ennek az ellenpárja, az adósságnak az adós részéről való teljes megtagadása, azonnali hatályú felmondása. A harmadik ugyanez, de kicsit óvatosabban, tárgyalásos úton, fokozatos adósságelengedést kérve. A negyedik arra a feltételezésre és reményre épülne, hogy a globális hatalmi komplexumnak is érdeke az átfogó és ellenőrzött globális adósságrendezés, tehát várjuk, hogy ő kezdeményezzen. És végül az ötödik forgatókönyv az egész világ spontán összeomlása, ami aztán majd mindent megold.

Az első forgatókönyv azért nem járható Magyarország számára, mert az adósságunk már lényegesen nagyobb, mint a teljes lakossági vagyon, tehát úgy járnánk, mint azok a devizahitelesek, akiknek már elárverezték a lakását, de hajléktalan és munkanélküli páriaként is tovább kell fizetniük a „maradék tőke” törlesztését és kamatait. A második út meglehetősen ugyan, de iszonyú áldozatokkal járna, és féltő, hogy a magyar társadalom döntő többsége erre önmegsemmisítő anarchiával reagálna. A harmadik vagy a negyedik lehetne a legreménykeltőbb, de a világ láthatatlan urai erre egyelőre nem nagyon mutatnak hajlandóságot. Végül az ötödik forgatókönyv valószínűsége napról napra egyre nagyobb, s ráadásul az elmúlt háromszázhatvan év során átlagosan hatvanévenként volt ilyen totális háborúba torkolló összeomlás. (A legutóbbi hatvanhat esztendeje!) Azzal kell tehát szembesülnünk, hogy az előttünk álló „módfelett kalandos” évtized során az itt vázolt öt, logikailag lehetséges forgatókönyv valamilyen kombinációja mindenképpen bekövetkezik. Minden lokális uralmi rend legfőbb felelőssége így most abban áll, hogy erre elkezdje felkészíteni a felelősségére bízott közösséget.

Forrás: Magyar Hírlap – 2011-11-10